

valget har nemlig været i Besiddelse af Bestemmelser, som anføre, at Tabet har været meget ringe, og det ved Siden af, at der netop har været indvundet betydelige Besparelser i Afgifterne; jeg tror endog, at det har været 50 pCt.

Da ingen flere ønskede at ytre sig, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Lovudkastets § 1:

„For Fremtiden ophører den ifølge Lov af 7de Februar 1851, angaaende den jydskke Toldgrandses Ophævelse og Brændevinsbeskatningens Forandring m. M. § 6 Litr. a (jfr. §§ 14 og 17), gjældende Udredelse af Brændevinsbrændingsafgiften efter den Tid, hvori Bærket staaer til Brændevinsbrænderens Raadighed, og skal herefter bemeldte Afgift alene erlægges for hver Brænding, overeensstemmende med samme Lovs § 6, Litr. b. jfr. §§ 14, 15 og 17.“

vedtoges med 38 Stemmer mod 2;

2) Lovudkastets § 2:

„Afgifts-Erleggelsen i de i Loven af 7de Februar 1851 §§ 21 og 23 (jfr. §§ 24—26) ommeldte Overtrædelsestilfælde beregnes for hvert 3die Døgn, den paagjældende Overtrædelse har fundet Sted.“

vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: Den af Udvalget foreslaaede nye § 3 fattes derefter under Forhandling. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet.

Ordføreren: Det kan vel være muligt, at det er en Selvfølge, at en lignende Lov ogsaa maa indføres i Hertugdømmet Slesvig paa samme Tid, som nærværende Lov bliver gjældende i Kongeriget; men Udvalget har dog anseet dette for at være af en saadan Betydning, at det har troet, at en Paragraph i Loven maatte indeholde dette, ikke alene, fordi det var nødvendigt for Formens Skyld, men ogsaa, for at berolige Folket, navnlig Brændevinsbrænderstanden, og det er derfor, vi ere fremkomne med et Forslag om, at en saadan Paragraph føies til.

Finansministeren: Ja jeg maa, som jeg før i urette Tid omtalte, da denne Paragraph ikke forelaa til Forhandling, hvilket var undgaaet min Dyrksomhed, ansee det for at være en Selvfølge, hvad der tilsigtes ved Paragraphen. Hvis man imidlertid desuagtet vil udtale sig derom, da kan jeg, skøndt jeg anseer det for en Nødvendighed, at der enten paa samme Tid, som denne Lov vil erholde kongelig Stadsæftelse, skeer en lignende Forandring i Slesvig, eller ogsaa, at kongelig Stadsæftelse ikke vil blive udvirket af mig paa denne Lov, aldeles ikke have Noget imod, at man søger en yderligere Betryggelse ved en saadan Paragraphs Tilføielse; men jeg maa da gjøre det ærede Udvalg opmærksom paa, at Paragraphen maa redigeres anderledes. Det gaaer dog ikke an at sige: „Denne Lov træder i Kraft, naar en lige Forandring er indført i Hertugdømmet Slesvig;“ thi det vilde forudsætte, at der først skulde gives en Lov for Slesvig; men Meningen skulde dog være, at det skulde skee samtidigen. Jeg vil derfor, naar man holder paa en saadan Paragraph, i ethvert Tilfælde opfordre Udvalget til, til Sagens tredie Behandling at redigere Paragraphen saaledes, at denne Lovs Ikrafttræden betinges af, at en lignende Forandring i Brændevinsbeskatningen samtidigt anordnes i Hertugdømmet Slesvig; saa tror jeg, at det, som Udvalget tilsigter, er mere nøiagtigt betegnet.

H. P. Hansen: Det har under Forhandlingerne om dette Lovudkast i Udvalget strax vaft Betænkelighed hos mig, at vi skulde give en Bestemmelse for Kongeriget, der vil faae stor Indflydelse paa de Forhold, hvori Kongeriget staaer til de øvrige Statsdele, og jeg nægter ikke, at jeg med Hensyn til den vanskelige Stilling, hvori vi befinde os med Hensyn til disse Forhold, har anseet det i høt Grad tilraadeligt, om hele denne Lov kunde blive stillet i Bero. Jeg skal navnlig tillade mig at gjøre det høitærede Thing opmærksomt paa, at her ikke, som det ved første Blik kunde synes, er Tale om en Lov, der alene angaaer Forandringer i en vis brugelig Fremgangsmaade i Henseende til Afgiftsberegning; men det vil være klart, efter hvad der i en